

Robert Schuman je imao uistinu europsko porijeklo: rođen 29. lipnja 1886. u Luksemburgu, njegov otac je bio Francuz. dok je njegova majka bila luksemburškog porijekla. Sam Schuman, međutim, rođen je kao njemački državljanin. Prije rata studirao je pravo, ekonomiju, političku filozofiju, teologiju i statistiku na sveučilištima u Bonnu, Münchenu, Berlinu i Strasbourgu, a diplomirao je pravo s najvišom ocjenom na Sveučilištu u Strasbourgu.

Nakon završetka studija, osnovao je vlastitu odvjetničku praksu u Metz u 1912. Dvije godine kasnije izbio je Prvi svjetski rat. Schuman je iz zdravstvenih razloga oslobođen vojne službe. Po završetku rata postao je aktivan u politici, počevši svoju karijeru u javnoj službi kao član francuskog parlamenta za regiju Moselle. Kada je počeo Drugi svjetski rat, Schuman je bio mlađi ministar u francuskoj vladi. Tijekom rata postao je aktivan u francuskom otporu i brzo zarobljen. Bježeći od deportacije u koncentracijski logor Dachau, pobjegao je u "slobodnu" zonu Francuske. U skrivanju, uz 100 000 maraka ucjene za glavu, prkosio je Nijemcima sljedeće tri godine. Odbio je poziv francuskog vođe u izgnanstvu de Gaullea da ode u London, umjesto toga ostaje sa svojim zemljacima u nacističkoj Francuskoj.

Nakon rata vratio se u nacionalnu politiku na nekoliko radnih mjesta: prvo kao ministar financija, kao premijer 1947. godine, ministar vanjskih poslova od 1948. do 1952. godine, a zatim kao ministar pravosuđa od 1955-56. Postao je ključni pregovarač glavnih ugovora i inicijativa kao što su Vijeće Europe, Marshallov plan i NATO: sve inicijative usmjerene na povećanu suradnju unutar zapadnog saveza i ujedinjenje Europe. No ono što je Schumana proslavilo je ono što se danas naziva "Schumanova deklaracija" u kojoj je predložio Njemačkoj i ostalim europskim zemljama da zajedno rade na spajanju njihovih ekonomskih interesa. Bio je uvjeren da će, kad budu svezani zajedno, to učiniti rat 'nije samo nezamisliv, već materijalno nemoguć. U govoru održanom 9. svibnja 1950. godine Schuman je predložio da se francusko-njemačka proizvodnja ugljena i čelika postavi pod zajedničku visoku vlast. Ova organizacija bila bi otvorena i drugim europskim zemljama. Ta bi suradnja trebala biti osmišljena tako da stvori zajedničke interese među europskim zemljama, što bi dovelo do postupne političke integracije, što je uvjet za pacifikaciju odnosa među njima.

Njegov govor nije zaboravljen, budući da je njemački kancelar Adenauer brzo odgovorio pozitivnim odgovorom, kao i vlade Nizozemske, Belgije, Italije i Luksemburga.

U roku od jedne godine, 18. travnja 1951., šest utemeljitelja potpisalo je Pariški sporazum. Stvorena je Europska zajednica za ugljen i čelik - prvu europsku nadnacionalnu zajednicu. Ova revolucionarna organizacija otvorila je put za Europsku ekonomsku zajednicu, a potom i za Europsku uniju, koju još uvijek vodi inovativna vrsta europskih institucija osmišljenih 1950. godine.

Međutim, njegovi se napori nisu zaustavili. Postao je veliki zagovornik daljnje integracije kroz Europsku obrambenu zajednicu i 1958. postao je prvi predsjednik prethodnika sadašnjeg Europskog parlamenta.

Zbog značaja njegove "Schumanove deklaracije" 9. svibnja 1950., je određen kao "Dan Europe".